

Sophie Forrester
Cazarma Vancouver
23 aprilie 1885

Aș vrea să nu-mi fi spus nimic Evelyn, fiindcă este o dezvăluire care mă tulbură. Mă tem că explică ceva legat de domnul Pruitt. O să încerc să nu-mi fac griji din cauza asta în privința lui Allen, fiindcă el sigur a avut în subordine tot felul de oameni și-l cunoaște pe domnul Pruitt mult mai bine decât ce poate scoate la iveală vreo bârfă din cazarmă; și, mai concret, oricum sunt neajutorată în situația dată.

Trecuse ceva vreme de când mă vizitase Evelyn. Fusese plecată la Portland într-o excursie de câteva zile, pentru cumpărături (orașul Vancouver, zice ea, nu oferă nimic în materie de modă, dar tot ce vrei în materie de praf, cârciumi și scandalagii). Când s-a întors, eram la pat. A venit până aici, dar când Charlotte i-a spus în ce situație mă găseam, Evelyn a promis că vine în altă zi. Nu cred că voia să-mi respecte intimitatea, mai degrabă e o mofturoasă și n-avea chef să-mi stea la marginea patului.

Însă azi m-a găsit în camera de zi, spălată, îmbrăcată și și-a exprimat ușurarea când m-a văzut în sfârșit aranjată. Charlotte ne-a adus ceai și pentru o vreme am vorbit nimicuri, însă în cele din urmă iritarea mi-a învins politețea. Am întrebat-o direct dacă ea îi spusese doamnei Connor de sarcina mea.

— Dar sigur că da, a spus ea părând plictisită de conversație. Până la urmă sigur că află toată lumea. Nu poți să ții un copil ascuns pe sub fuste o veșnicie. De ce să te chinuiești cu atâtea secrete?

Fiindcă o rugasem, ca prietenă, să rămână confidențial, și fiindcă ar trebui să ne respectăm intimitatea unii altora. Am impresia că n-a dat doi bani pe toate aceste preocupări.

— Da, da, mii de scuze, a zis. Ce tare înțepi uneori, Sophie. Dar gata cu asta. Am auzit niște lucruri interesante pe care abia aștept să ți le spun... A făcut o pauză teatrală, iar apoi a continuat: ...despre domnul Pruitt al tău.

Domnul Pruitt al meu? De ce se referă la el în felul acesta?

— Fiindcă era clar că-i fermecat de tine la bal. Sigur ai observat cum te-a privit toată seara.

N-aveam idee despre ce vorbea, așa că i-am zis că de fapt îi părusem plictisitoare domnului Pruitt. Evelyn a fluturat din mână în semn că nu-mi lua în seamă spusele, nerăbdătoare să-și lanseze bârfa.

— Domnul Pruitt a fost la Elk Creek.

Numele locului nu-mi spunea nimic. Lui Evelyn nu-i venea să creadă. Dar cum de nu știam? Noroc că era ea dispusă să-mi facă educație.

E o întâmplare cumplită, cumplită. Sute de indieni, în mare parte femei și copii păziți de câțiva războinici, uciși într-o noapte de iarnă. Majoritatea au fost omorâți înainte să iasă din corturi.

— Restul au fost vânați prin zăpadă, precum câprioarele, a zis Evelyn. Știi ce fac când îi atacă soldații? Muierile își sfășie hainele ca să-și arate sânii, sperând că așa vor fi cruțate, dar bărbații ăștia n-au fost prea interesați.

Comandantul era un bețiv notoriu, potrivit lui Evelyn, care în seara precedentă îi îmbuibase pe soldați cu whisky și care i-a îndemnat să comită faptele de nedescris când a început măcelul.

Evelyn insistă că a auzit fără să vrea multe asemenea relatări și că nu le consideră exagerate. Unchiul ei s-a numărat printre cei care susțineau că oamenii trebuie sancționați, în vreme ce chiar în același timp politicienii din Washington, D.C., îi chemau să-i decoreze. Până la urmă, soldații n-au fost nici pedepsiți, nici recompensați.

Și domnul Pruitt a participat cu adevărat la povestea asta? Evelyn nu putea spune cu precizie, dar zicea că fără îndoială făcuse parte din companie.

Evelyn mi-a povestit toate astea cu răsuflarea tăiată, agitată, și mi s-a părut că întrezăresc aici o nefericită cruzime. Dacă s-ar fi născut bărbat, mă întreb dacă n-ar fi fost isteță și îndrăzneță, poate chiar întru câtva sălbatică. Însă așa e condamnată să rămână la bârfe și lăncezeală, iar plictiseala asta nu-i prieste firii ei.

Cât despre domnul Pruitt, nu prea știu ce să cred. Indiferent ce rol o fi avut în bătălie, probabil că i se întunecaseră mințile. Nu pot decât să sper că Allen și-a ales bine echipa.

24 aprilie

Petrec prea mult timp cu harta asta, de parcă aş putea ghici cumva pe unde ești dacă o studiez silitoare. Este așa de puțin de parcurs: marginile zimțate ale coastei, o linie subțire marcată cu „Râul Wolverine“, dar știu prea bine că traseul său e doar unul bănuțit.

Trebuie că ai trecut deja de canionul înghețat și ai pătruns în acel ținut sălbatic atât de puțin cunoscut.

Îmi face bine să scriu asemenea lucruri din pat, de la căldură, dar știu sigur c-aș prefera să fiu în clipa asta cu tine, îndurând frigul și foamea alături de tine, decât să stau aici înconjurată de tot confortul din lume, singură și neștiutoare.

25 aprilie

Ce nevoie aveam de o zi ca asta! Să respir aerul proaspăt, să observ atâtea specii de păsări și să am parte de o întâlnire interesantă, toate fără să părăsesc curtea casei.

Era plăcut afară, așa că Charlotte mi-a adus scaunul ca să pot sta o vreme la aer. Aveam tot ce-mi trebuia – un pled și un scăunel pentru picioare, o ceașcă de ceai cald, binoclul și agenda.

Cum ședeam eu acolo, a apărut un bărbat pe alee și apoi a luat-o pe lângă casă fără să îmi observe prezența.

De aproape, figura îi părea cam amenințătoare. Are spre șaptezeci de ani, așa zice, dar încă e lat în umeri și cu alură de fost militar – cicatricile adânci de pe chip le conferă ochilor săi o privire abătută, iar guri un rictus aspru, încât arăta de-a dreptul furios și-am ezitat să-i vorbesc. Însă până la urmă mi-am făcut curaj și am strigat un salut.

Mă tem că l-am speriat. Sunt sigură că venea chiar spre curtea mea, dar când a dat de mine așezată acolo, a părut să se gândească s-o ia înapoi, ca și cum nu mă văzuse sau auzise.

— Sunteți binevenit, i-am strigat și am făcut cu mâna.

El și-a privit cizmele, și-a aranjat pălăria de cavalerie pleoștită și în sfârșit a pornit-o spre mine târșâindu-și picioarele.

— Bună ziua, doamnă. Mă uit și eu pe la pomii fructiferi. Mă ocup de ei.

Respect pentru oameni și cărți.

— Ah, da, sunt câțiva meri chiar acolo, dar bănuiesc că știți, am zis.

Apoi mi-am dat seama ce ciudată și nepoliticoasă păream stând așa, cu picioarele pe scăunel.

— De obicei nu-s atât de neajutorată, am turuit în continuare prostește, dar, știți, aștept... aștept...

Iar el a stat să îmi termin propoziția, de parcă aș fi putut spune că aștept un pachet sau un vizitator.

— Un copil. Aștept un copil.

De ce naiba i-am zis asta bietului om? Sigur l-am făcut să se simtă teribil de stânjenit.

— Ei, păi bănuiesc că-i o veste bună, a zis el în cele din urmă.

— Da, cea mai bună cu putință!

Atunci bărbatul și-a scos pălăria, politicos, și am observat că îi lipsesc câteva degete de la mâna dreaptă, dar mi-am ferit privirea ca să nu-l stingheresc. S-a lăsat o tăcere ciudată și-mi doream să apară Charlotte din casă.

— Ah, vă rog să mă scuzați, nu m-am prezentat cum se cuvine. Sunt Sophie Forrester.

— MacGillivray, a zis el.

— O, un nume celebru! am exclamat, căci nu mi-am putut reprima entuziasmul. Pasărea cântătoare a lui MacGillivray¹ – știți cum cântă, domnule MacGillivray? Bănuiesc că trilul ei seamănă cu al păsării care jelește².

Am imitat-o cum m-am priceput: „ciuri ciuri ciori ceo“.

Nu-mi puteam da seama dacă omul se plictisea de ce-i spuneam, căci chipul i s-a schimonosit grozav de ciudat, iar apoi a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Deci așa fac eu? a întrebat.

— Nu, nu, nu dumneavoastră, doar tiza dumneavoastră.

În sfârșit, stânjeneala dintre noi se mai risipise și l-am întrebat de munca lui.

-
1. *Geothlypis tolmiei*, pasăre cântătoare de talie mică, prezentă pe coasta nord-vestică a Pacificului și în Munții Stâncoși.
 2. *Geothlypis philadelphia*, pasăre cântătoare din aceeași familie și foarte asemănătoare cu precedenta, trăiește în America de Nord și e renumită pentru trilurile prelungi.

— Generalul m-a trimis la păscut, cum s-ar zice, ceea ce mi se potrivește destul de bine. Am preferat mereu compania copacilor.

Întrucât cunoaște peisajul așa de bine, l-am întrebat dacă aş putea spera să văd vreun elan sau urşii grizzly pentru care e atât de faimos ținutul acesta sălbatic.

— Puțin probabil, mi-a spus. Fortul acesta e locuit de jumătate de secol de oameni flămânzi. Au bătut drumurile astea după orice bucățiță de carne. Din când în când poate mai coboară din munți vreo pumă sau vreun baribal și hoinăresc pe-aici, dar nu-mi amintesc să se fi întâmplat decât de două-trei ori.

Dar păsări cântătoare?

— Da, doamnă, a zis, ele bâzâie vara.

I-am explicat că aş vrea foarte mult să le observ comportamentul de cuibărit în vara asta, dar bănuiesc că va trebui să mă aventurez în susul dealului, mai departe de cazarmă.

— Nu v-aş sfătui, a spus. Sunt nişte tufe de muri îngrozitoare pe-acolo.

L-am asigurat că am și ghetе zdravene, și-o inimă așijderea. La care el n-a zis nimic și iarăși ne-am pomenit într-un impas, cam stânjeniți.

Apoi m-am întrebat cu voce tare dacă păsările cântătoare de aici se aseamănă cu cele de acasă, din est. În Vermont, colibriul cu gușă rubinie își construiește adesea cuibul lângă o apă curgătoare, am zis, în ramurile unui stejar sau ale unui arțar. Sigur că aici sunt alte specii de copaci, dar poate că micul colibri cu gușă rubinie are aceleași preferințe.

Cred c-a fost surprins să vadă că știu câte ceva și sunt atât de curioasă.

— Ei, dacă așa stau lucrurile, cineva ar trebui să încerce să urmeze pârâul acela, pe-acolo.

A arătat spre nord-est și a zis că dacă urmez cursul pârâului în susul dealului, acesta duce la o mlaștină unde aş putea „scotoci“ și să dau peste câte ceva.

— Dar ați face mai bine să așteptați până vă înzdrăveniți și se întoarce Colonelul, a adăugat. N-aş vrea să mă ia la goană din cauză că v-am împins la nesăbuiță.

I-am zis că n-are de ce să-și facă griji – deocamdată, oricum, sunt ținută locului de împrejurări.

Lt. col. Allen Forrester

28 aprilie 1885

Nu-mi vine să scriu despre ce s-a petrecut, deși i-am avut ca martori pe sgt. Tillman & lt. Pruitt. Cum să explicăm o asemenea întâmplare? Suntem flămânzi, e adevărat, dar am mai suferit eu de foame cruntă & n-am avut parte de asemenea halucinații. Să fi fost vreun agent intoxicant din natură? Nu-mi vine în minte nimic neobișnuit din tot ce am pus în gură. N-am mâncat nici măcar somonul pe care l-am primit de la midnooski, fiindcă îl păstrăm pentru vremuri mai desperate.

Nu pot povesti decât exact așa cum am perceput întâmplarea & asta o să încerc să relatez aici.

Înainte de ivirea zorilor, Tillman, Pruitt & cu mine am pornit spre mlaștină ca să vână găștele canadiene pe care le văzuserăm zburând. Boyd & Samuelson urmau să meargă până într-o vale din preajmă – își continuă căutarea de metale prețioase în acești munți.

Speram să ajungem la mlaștină când se înălța soarele ca să găsim găștele înainte să zboare. Dimineața era senină & rece. Am urcat prin valea râului cam un kilometru &, când ne apropiam de mlaștină, am auzit o serie de sunete discordante.

— Găștele? a întrebat Tillman aproape neauzit.

Nu eram sigur. La început păreau să fie niște păsări de apă – gâgâiau agitate & băteau din aripi & stropeau. Apoi urechea mea a surprins altceva, un râs sau un cuvânt.

Ne-am strecurat prin tufăriș, am ieșit la marginea mlaștinii. Se crăpa de ziuă, soarele dimineții pătrundea printre munți & ne trimitea razele piezișe în ochi. De-a lungul nopții reci se formaseră chiciură & firicele de gheață, dar un pârâiaș curgea printre movilele de iarbă moartă. Deși nu mai lat de-un pas, era limpede & adânc până la umăr.

Nu departe, lângă un pâlc de plopi mari, erau adunate peste douăzeci de femei. Unele ședeau pe iarbă, altele se bălăceau &